

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА НАСЛЕДСТВО

chitanka.info

Всеки ден изваждаше от скрина малка кутия от черешово дърво и я поставяше на масата до прозореца. Сядаше на стола с изтъркана тапицерия и с изкривените си като нокти на птица от артрит пръсти вадеше съкровищата си от там. Подреждаше ги на протритата, ръчно бродирана от майка ѝ преди тридесет години, покривка и си нареждаше тихо „Това е за дъщерята, това за внучката в Америка, оная, дете носеше името ѝ, другото за правнучето...“ което не беше виждала още...

После отваряше скрина и продължаваше с изброяването на имена на хора, които не бе виждала от години, дори не знаеше живи ли са. Вадеше тънките домашнотъкани ризи, бродирани с червено около шията, парцалените черги и им говореше като на деца. Говореше сякаш близките ѝ можеха да я чуят, изкушаваше ги със съкровищата си, с надеждата да дойдат, да я видят, макар да е само, за да видят какво ще им даде откачената дъртофелница.

От както мъжът ѝ Пеньо бе починал преди три години, никой не се сецаше за нея. Едно коте имаше за дружинка и то не беше нейно, бездомно беше и се появяваше като огладнее, или когато вали. Други животни отдавна нямаше, а в градинката гледаше само няколко корена домати, чушки, лук. За колкото можеше да се грижи.

През зимата падна лошо и пукна бедро. Наложил ѝ се да остане на легло повече от месец с гипса. Никой не дойде да я види, никой не ѝ звънна по телефона. Само свещеника от съседното село и една-две бабички минаваха от време на време, помагаха с каквото могат и си отиваха. Не отличаваха деня от нощ, седеше вперила празен поглед в стената. Кога спеше не усещаше — всичко ѝ се струваше като кошмар, нереално.

Щом ѝ махнаха гипса и започна да се раздвижва, извади съкровищата от малката дървена кутия. Баща ѝ беше казвал като малка, че е направена от същото парче дърво, от което било направено Черешовото топче. Тя не му вярваше, но като малка обичаше да си мисли колко е специална, за да има такава ценна кутия. В нея, увити в бяло платно, бяха скрити годежният ѝ пръстен, медна пара, останала от майка ѝ и малко драхми, от времето когато Пеньо беше ходил на гурбет из гръцко.

Върза всичко в един възел на кърпата и го скри в дуплите на престилката. Цяла нощ изкара на лампата, пред един бял лист с

химикал в ръка. Отново беше вперила погледа в стената, но този път той не беше невиждащ. Беше изпълнен с решение.

Осъмна пред къщата на кмета. Той, разгърден и бос, се миеше под дървото на дворната чешма. Като я видя се засмя:

— Бабо Райно, какво те води толкоз рано събахлян тука?

Вместо отговор старицата му пхна листа в ръката. Той прочете написаното с едър разкрячен почерк и усмивката му изчезна.

— Бабо Райне... Сигурна ли си?

— Ти си ни нотариус. Ела виж как турям парафа пред тебе. После искам да го пазиш ти.

— Бабо... Бабо Райне, не бива така. Рано ти е още за такива неща — заекна кметът, но погледът на Райна го прикова към оплътата от мухи маса. Двамата подписаха, после кметът прибра документа.

— Сънувах Пенчо, кмете. Вика ме — вместо сбогом му продума бабата. — Ти добре да пазиш документа.

Кметът отвори уста да каже нещо, но погледът на баба Райна го спря. Остана да гледа подире ѝ, въртейки между пръстите си белия лист.

През нощта къщата на баба Райна изгоря до основи. Печката била виновна, казаха пожарникарите. За какво ѝ е била на баба Райна печка през юли, никой не знаеше. Само кметът клатеше тъжно глава.

Баба Райна беше завещала земята на общината, за селска черква. А съкровищата ѝ така и никой не ги откри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.